

## „Készítsétek az Úrnak útját!”

(Mt 3,3)

### *Lelki előkészületek az előttünk álló eseményekre*

**I**mahetünk gondolatai az előttünk álló eseményekre való felkészüléssel foglalkoznak, hiszen jelenleg erre van a legnagyobb szükségünk, ez a legfontosabb számunkra. Milyen előkészületeket kell tennünk most, életünk mely területeire kell különösen odafigyelni és kérni Isten segítségét, hogy meg tudjunk állni „ama napon”?

Az idők jeleit látva érzékeljük, hogy egyre közelebb vannak hozzánk a végidő eseményei, Jézus eljövele. Azonban nagy veszély, hogy hozzászokunk ezekhez. Egy-egy nagyobb esemény felráz bennünket, de hamar hozzászokunk az újabb jel teljesedéséhez, és lelki életünkben visszafejlődés következik be. Jézus figyelmeztet, hogy minket is ugyanaz a veszély fenyeget, mint a vízőzön előtti világot: „Nem vettek észre semmit, mígnem eljött az özönvíz, és mindnyájukat elragadta: akképpen lesz az ember Fiának eljövele is.” (Mt 24,39)

Sátán rengeteg akadályt, csapdát állít, a legkülönbözőbb módokon meg akar gátolni a felkészülésben, ugyanakkor Isten hatalmas erővel munkálkodik értünk, nehogy készületlenek legyünk az előttünk álló események bekövetkeztekor. Fel akar készíteni, segíteni akar olyan élethelyzetek által is, melyeknek a tapasztalatára szükségünk lesz.

Az Úr azt akarja a szívünkre helyezni, hogy ne a jövőtől, a nehézségektől féljünk, hanem működjünk vele együtt *ma*, ne halogassuk a készülést, engedjünk Lelke készítéseinek, hogy váratlanul és készületlenül ne érjenek bennünket a végső események. Akkor biztonságban számíthatunk ígéretére: „Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobb kezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek!” (Ésa 41,13)

Az imaheti idézetek Ellen G. White műveiből valók.

NOVEMBER 29., SZOMBAT

### **Miért van szükség folyamatos megújulásra és reformációra?**

„A belső (ember) mindazonáltal napról napra újul.” (2Kor 4,16)

„Az igazi istenfélelem újjáéledésére van a legnagyobb szükségünk. Elsődleges feladatunk legyen, hogy keressük ennek módját. Komoly

erőfeszítéseket kell tennünk az Úr áldásának elnyerésére – nem azért, mert Isten nem hajlandó ránk árasztani áldását, hanem mert nem vagyunk felkészülve annak befogadására. Mennyei Atyánk sokkal inkább hajlandó Szentlelkét adni azoknak, akik kérik tőle, mint amennyire a földi szülők akarnak jó ajándékokat adni gyermekeiknek. A mi feladatunk viszont bűnvallomás, megalázkodás, bűnbánat és komoly ima által teljesíteni azokat a feltételeket, amelyek mellett Isten megígérte, hogy

megadja nekünk áldásait. A megújulásra, újjáéledésre csak komoly imáinkra adott válaszként számíthatunk.

Amíg az emberek nélkülözik Isten Szentlelkét, nem tudják helyesen értékelni az Ige hirdetésének szükségességét sem. De ha a Lélek ereje megérinti szívüket, akkor az elhangzott beszédek nem maradnak hatástalanok. Isten Igéjének tanításai, Lelkének megnyilvánulása, vezetése által értékes tapasztalatokat szerezhhetnek mindazok, akik részt vesznek összejöveteleinken, hazatérve pedig felkészülhetnek arra, hogy jó hatással legyenek másokra...

Vannak olyanok az egyházban, akik nem tértek meg és nem egyesülnek komoly, győzedelmes imában. Mindannyiunknak egyénileg is részt kell vennünk a munkában. Többet kell imádkoznunk, és kevesebbet beszélnünk. A gonoszság burjánzik, és az embereket meg kell tanítani arra, hogy ne elégedjenek meg az istenfélelem látszatával, Lélek és erő nélkül. Ha elszántan kutatjuk saját szívünket, elhagyjuk bűneinket és Isten segítségével küzdünk gonosz hajlamaink ellen, lelkünk nem fog hiábavalóságokba merülni. Bizalmatlanok leszünk önmagunkkal szemben, és állandóan azt fogjuk érezni, hogy alkalmasságunk egyedül csak Istentől származhat.

Sokkal több félnivalónk van belső állapotunktól, mint a kívülről fenyegető veszélyektől. Az erő és a siker útjában álló akadályok sokkal nagyobb mértékben támadnak a gyülekezeten belül, mint a világból. Ha azt valljuk, hogy megtartjuk Isten parancsolatait és Jézus hitét, a hitetlenek jogosan várják el tőlünk, hogy minden más csoportnál többet tegyünk azért, hogy következetes életünkkel, istenfélő példánkkal és aktív befolyásunkkal előmozdítsuk és tiszteljük azt az ügyet, amelyet képviselünk. De milyen gyakran bizonyultak az igazság állítólagos szószólói a legnagyobb akadálnak annak előrevitelében! Az eltúrt hitetlenség, a kételyek, a dédelgetett sötétség elősegíti a gonosz angyalok jelenlétét, és utat nyit Sátán mesterkedéseinek.

Az állítólagos keresztények gyakran nyitják meg az önuralom hiányával az ajtót a lelkek ellensége előtt! A megosztottság, sőt a keserű viszályok, amelyek megszegyenítenének bármely világi közösséget, gyakoriak a gyülekezetekben, mert oly kevés erőfeszítést tesznek a rossz érzések megfékezésére, és minden olyan szó elfojtására, amelyet Sátán kihasználhat. El kell távolítanunk minden akadályt! Valljunk meg és hagyjunk el minden bűnt, hogy az út készen álljon az Úr számára, hogy eljöhessen gyülekezeteinkbe, és átadhassa gazdag kegyelmét. Le kell győznünk a világiasságot, a testi kereszténységet és magát az ördögöt is.

A gyülekezet minden tagjából állandó fény ragyoghat a világ előtt, hogy elkerülhessék a kérdést: Miben különbek ezek az emberek, tesznek-e bármiben is többet, mint mások?

El lehet és is kell kerülnünk azt, hogy bármilyen módon igazodjunk a világhoz. Lehetséges elkerülnünk a gonosz minden látszatát, hogy ne adjunk alkalmat a kételkedésre. Nem kerülhetjük el a szemrehányásokat, azok előbb-utóbb bekövetkeznek. Nagyon vigyáznunk kell azonban, hogy ne a saját bűneink vagy ostobaságaink miatt tegyenek szemrehányást nekünk, hanem egyedül Krisztusért.

Nincs semmi, amitől Sátán annyira félne, mint attól, hogy Isten népe minden akadály eltávolításával megtisztítja az utat, és az Úr kiáraszthatja Lelkét a lankadó egyházra és a valódi bűnbánatot most még nem tartó gyülekezetekre. Ha Sátán akarata érvényesülne, soha többé, az idők végezetéig sem lenne ébredés, sem kicsi, sem nagy. De nem vagyunk tudatlanok a cselszövései és módszerei felől. Lehetséges ellenállni hatalmának. Amikor az út elkészül Isten Lelke számára, az áldás el fog jönni. Sátán ugyanúgy nem tudja megakadályozni az Isten népére hulló lelki áldás záporát, mint ahogy az ég csatornáit sem tudja bezárni, hogy ne essen eső a földre. Sem gonosz emberek, sem ördögök nem tudják akadályozni Isten munkáját, vagy kizárni jelenlétét népe gyüle-

kezeteiből, ha szelíd, töredelmes szívvel bevalljuk és elhagyjuk bűneinket, és hittel igényt tartunk ígéreteire. Minden kísértésnek, minden ellentétes befolyásnak, legyen az nyílt vagy titkos, sikeresen ellen lehet állni, de „nem erővel és hatalommal, hanem az én lelkemmel – ezt mondja a Seregek Ura” (Zak 4,6).” (*The Review and Herald*, 1887. március 22.)

„Újjáéledésnek és reformációnak kell történnie a Szentlélek segítő vezetésével. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az elme és a szív erejének megélénkülését, a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció pedig az átszervezést, átalakítást, az elképzelések és elméletek, szokások és gyakorlatok megváltozását. A reformáció önmagában nem termi meg az igazság jó gyümölcseit, ha nem kapcsolódik a Lélek újjáéledéséhez. A megújulásnak és a reformációnak el kell végeznie kijelölt munkáját, és ebben a munkában össze kell kapcsolódniuk.” (*The Review and Herald*, 1902. február 25.)

„Az embert fenyegető legnagyobb veszély az önbecsapás, az önelégültség tértnyerése, és ezáltal elszakadás Istentől, erőnk egyedüli for-

rásától. Természetes hajlamainkban – ha Isten Szentlelke nem korrigálja ezeket – az erkölcsi halál magvai rejtőznek. Nem tudunk ellenállni az önmagunknak kedvezés, az önszeretet és a bűn kísértésének, szentségtelen hatásainak, ha nem kerülünk folyamatos, élő kapcsolatba Istennel.

Ahhoz, hogy segítséget kapjunk Krisztustól, fel kell ismernünk szükségleteinket. Igaz önismerettel kell rendelkezünk. Krisztus csak azt mentheti meg, aki bűnösnek ismeri el magát. Csak akkor ragadhatjuk meg az isteni erőt, ha felismerjük teljes tehetetlenségünket, és lemondunk az önmagunkban bízásról.

Nemcsak a keresztyén élet kezdetén szükséges az önmegtagadás. Minden menny felé haladó lépésünknel meg kell újulni. Minden jó cselekedetünk egy rajtunk kívül álló erőtől függ, ezért folyamatosan, szívből törekedjünk Isten felé. Állandóan és komolyan meg kell valánunk bűneinket, lelkünket megalázva Teremtőnk előtt. Veszélyekkel vagyunk körülvéve, és csak akkor lehetünk biztonságban, ha érezzük gyengeségünket, és hittel kapaszkodunk hatalmas Megváltónkba.” (*A nagy Orvos lábnyomán*, 451–457. o.)

(Összeállította: Szigeti Gábor)

NOVEMBER 30., VASÁRNAP

## **Megújulásunk alapja – Hogyan érthetjük meg igazán Jézus Krisztus áldozatát?**

„Tudván, hogy nem veszendő holmin váltattatok meg..., hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén.” (1Pt 1,18–19)

„Krisztus szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak,

**és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztott.”** (1Kor 5,14–15)

„Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták ruháikat és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.” (Jel 7,14)

„A Megváltó végtelen lemondás és leírhatatlan szenvedés árán tette számunkra elérhetővé a megváltást. Világunkban megvetésben volt része, hogy csodálatos leereszkedése és megalázkodása révén felmagasztalhassa az embereket,

akik így örökkévaló dicsőségben és örömben részesülhetnek a mennyben. Harmincéves földi életútja során szívét felfoghatatlan gyötrellem hasogatta. Életét a bölcsőtől a keresztség bánt és fájdalom árnyékolta. A fájdalmak férfias és betegség ismerője volt, s olyan szívfájdalmat állt ki, melynek elmondására emberi nyelv nem alkalmas. Jogosan kérdezhetette volna: Van-e olyan bánt, mint az én bántom? (Jer 1,12) Az egész világ bűneit lelkére vette, noha teljességgel gyűlölte a bűnt. Elhordozta a bűnösök büntetését, bár Ő sosem vétkezett. A törvénszegő helyetteseként ajánlotta fel magát, pedig ártatlan volt. Minden bűn a világ Megváltójának isteni lelkére nehezedett. Ádám fiainak és leányainak gonosz gondolatai, szavai és cselekedetei Őtöle követeltek elégtételt, mert az ember helyettesévé vált. Noha nem Ő követte el a bűnöket, az ember törvénszegései az Ő lelkét marták és szaggatták. Aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk őbenne.

Isteni helyettesünk önként vetette alá lelkét az igazság ítéletének, hogy mi el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen. »Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el tőlem, hanem én teszem le azt magamtól. Van hatalmam letenni azt, és van hatalmam ismét felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.« (Jn 10,17–18) Sem földi ember, sem mennyei angyal nem tudta volna megfizetni a bűn büntetésének árát. Jézus volt az egyedüli, aki meg tudta menteni a lázadó embert. Jézusban az isteni és az emberi természet összefonódott, és ez tette hatékonnyá a Golgota keresztségén hozott áldozatot. A keresztsen »irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást«.

Jézus magára vette a törvénszegő bűneit, s ezzel megadja neki azt, amire szüksége van. »Megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyultunk meg.«

(Ésa 53,5) Az Úr lecsaphatott volna a bűnösre és végleg megsemmisíthette volna, de a drágább utat választotta. Csodálatos szeretete, hogy egyszülött Fiát adta a világ bűneinek elhordozásáért, reményt ébreszt a csüggedőben. Mivel az egész mennyet odaadta ebben az egy ajándékban, semmilyen szükséges segítséget nem tart vissza, hogy az ember elnyerje a megváltás serlegét, és Isten örökösévé, Krisztus társörökösévé válják.” (Szemelvények I., Az isteni mérték c. fej.)

„Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságaért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, »és az Ő sebeivel gyógyultunk meg« (Ésa 53,5).” (Jézus élete, Velünk az Isten c. fej.)

„Isten makulátlanul tiszta Fia a keresztsen függött. Testét korbácsutésekkal szaggatták össze. A kezeket, amelyeket gyakran áldásra nyújtott ki, fagerendákhoz szegezték. A lábakat, melyek fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatának végzésében, nagy szeggel verték át és szegezték a kereszthez. A királyi fejet megsebezte a töviskorona. A reszkető ajkak jajkiáltásra formálódtak. Krisztus mindezt eltűrte – a vércseppeket, amelyek lehullottak fejről és lefolytak kezeiről, lábairól, a haláltusát, mely eltorzította alakját, és a kifejezhetetlen lelki kínszenvedést, amit akkor érzett, mikor Atyja elrejtette előle orcáját. Mindez pedig azt mondja az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: érted történt, hogy Isten Fia hozzájárult a bűn terhének elhordozásához. Érted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit az, aki lecsendesítette a tengert és járt a tajtékos hullámokon; aki megremegettette az ördögöket és száműzte a betegségeket; aki megnyitotta a vakok szemeit, és életre keltette a halot-

takat – és aki áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged. Krisztus, a bűnök elhordozója, eltűrte az isteni igazság haragját, és érted Ő maga lett bűnné. »Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk.« (2Kor 5,21)» (Jézus élete, Golgota c. fej.)

„A Golgota keresztje a veszendő lelkek reménysége. Az ember Fiának szenvedése és halála lehetővé tette az ember üdvösségét. Isten a Szentlélek munkája által állítja helyre kép-mását az emberben, plántál új és élő életelvet

az elménkbe, lelkünkbe, amelyet a bűn beszennyezett. Isten szeretete elegendő arra, hogy megújítson, újraépítsen, bátorítson és erősítsen minden hívő lelket, aki elfogadja az igazságot Jézusban. Ám annak érdekében, hogy ez megvalósuljon, Krisztus igáját kell hordoznunk. Tanulmányozzuk Krisztus keresztjét! Ez kösse le figyelmünket. A bűnért kiontott vér megtisztítja a lelket, a szívet az önzés minden foltjától.” (Bizonyásgtélékek a prédikátoroknak, Felhívás igazságra és hűségre c. fej.)

(Összeállította: Egerváriné Árvai Márta)

DECEMBER 1., HÉTFŐ

## Hogyan lehetünk valódi kapcsolatban Krisztussal?

Jézus nemcsak azt szeretné, hogy Igéjét olvas-suk, szavát igazán ismerjük és közvetítsük má-sok felé, hanem „ismerjük az Ő hangját”, és ez-által személyes, élő közösségünk legyen vele:

**„...a juhok hallgatnak annak szavára,  
a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti  
őket. És mikor kiereszti a juhait, elöttük megy,  
és a juhok követik őt, mert ismerik  
a hangját.” (Jn 10,3-4)**

**„Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek,  
ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja  
az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok,  
és ő én velem.” (Jel 3,20)**

A felhívás szerint a végidő egyházának adott csodálatos igazságok – „gazdag vagyok” (Jel 3,17) – ellenére is Jézus az ajtón kívül rekedt. Sokak életéből hiányzik, hogy bensőséges kapcsolat-ban legyenek Megváltónkkal: „nem ismerik a hangját”. Ő azonban kitartóan zörget, hogy be-engedjük vérén megvásárolt jogos tulajdonába: a szívünkbe. De miért nem léphet be?

„Milyen örömmel birtokolná Jézus lelkünk templomát, ha hagynánk! A Biblia szavai sze-rint Megváltónk a szív ajtajánál várakozik és kopogtat. Miért nem lép be? Mert a bűnök sze-retete bezárta a szív ajtaját. Amikor feladjuk bűneinket és beismerjük vétkeinket, a lélek és a Megváltó közötti akadály elhárul.” (The Signs of the Times, 1892. december 5.)

„A dicsőség Ura, aki tulajdon vérén váltott meg benneteket, ott vár ajtótoknál, hátha beengeditek Őt. De nem tártátok ki szíveteket, nem láttátok szívesen Jézust. Voltak, akik kissé megnyitották az ajtót, be is engedtek vala-mennyi világosságot Krisztus jelenlétéből, mégsem engedték be örömmel a mennyei láto-gatót. Nem volt hely a szívetekben Jézus szá-mára. Azt a helyet, amelyet neki kellett volna fenntartanotok, más foglalta el.

Jézus kérte titeket: »Ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ah-hoz, vele vacsorálok, és ő én velem.«

Kötelességeitek, hogy szélesre tárjátok előtte az ajtót. Bár egy ideig hallgatni akartatok rá és megnyitottátok az ajtót, később ez a készség is semmivé foszlott, s nem gondoskodtatok róla, hogy a mennyei Vendéggel együtt vegyetek ma-gasztos táplálékot, ami pedig előjogotok lett volna. Ennek ellenére is volt közöttetek olyan,

aki kitárta az ajtót, és szívébe hívta Megváltóját.” (*Bizonyságtételek* 2., 216–217.)

„A legboldogabb az a szív, amelyben Krisztus maradandó vendégként lakozik. Az az ott-hon a legboldogabb, amelynek uralkodó alapelve az istenfélelem. Abban a műhelyben, ahol Krisztus égi békéje és jelenléte időzik, a munkások a legmegbízhatóbbak, leghűségesebbek és legtevékenyebbek. Meglátszik rajtuk Isten félelme és szeretete.” (48. levél, 1897)

„Ezen a világon nincs vigasztalás és boldogság Jézus nélkül, ezért ismerjük el Őt Barátunknak és Megváltónknak... Őbenne lakozva határtalan gyönyörűségekből lesz részünk. Bárcsak mindnyájan úgy élnénk e rövid próba-idő alatt, hogy Krisztussal uralkodhatnánk az örökkévalóság végtelen korszakain át!” (*The Youth's Instructor*, 1903. febr. 12.)

„Ha Krisztus a szívünkben lakozik hit által, akkor boldogok leszünk, és szívünk megtelik dicsérettel és örömmel.” (*The Youth's Instructor*, 1892. okt. 13.)

Miért nem elég Jézust csak időnként meghallani és rövid ideig beengedni az életünkbe? Miért tart igényt a velünk való bensőséges (»vele vacsorázom«), folyamatos kapcsolatra? Kinek jelenthet ez valójában több áldást, boldogságot? Milyen egyszerű természeti képpel tette világossá ezt számunkra?

**„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek.**

**Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanem ha a szőlőtőkének marad, akképpen ti sem, csak ha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő,**

**ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.”** (Jn 15,4–5)

**„Megismertük és elhittük az Isten irántunk való szeretetét. Az Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.”** (1Jn 4,16)

„Ahol Krisztussal való egység van, ott szeretet van. Legyenek bármilyen gyümölcsseink, semmi hasznuk nem lesz, ha a szeretet hiányzik az életünkben. Vallásunk lényege az Isten és embertársaink iránti szeretet. Senki nem szeretheti Krisztust, ha nem szereti az Ő gyermekeit. Ha Krisztus lakozik a szívünkben, akkor az Ő értelme lesz bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog a jellemünkben, életünket pedig szelídség és igazság uralja. Még az arckifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Krisztus kiárasztja átalakító erejét, és a külső megjelenés a belül uralkodó örömről és békeségről tesz bizonyosságot. Úgy iszunk Krisztus szeretetéből, ahogyan a szőlővessző veszi táplálékát a szőlőtőből. Ha Krisztusba oltattunk, ha rostról rostra egyesültünk az élő szőlőtővel, akkor azt élő gyümölcsök gazdag fűrtjeivel fogjuk igazolni. Ha kapcsolatban vagyunk a világossággal, a világosság csatornáivá válunk, szavainkkal és tetteinkkel fényt fogunk árasztani a világban.

Az igaz keresztények össze vannak kapcsolódva a mennyet a földdel és a véges embert a végtelen Istennel összekötő szeretet kötelével. A Krisztus arcán ragyogó világosság követőinek szívében is világít – az Atya dicsőségére.” (*Válogatott üzenetek / Selected Messages* 1., 337.2)

(Összeállította: Soós Attila)

DECEMBER 2., KEDD

## Hogyan viszonyuljunk a testvéreinkhez, miként rendezhetők testvéri kapcsolataink?

„Grádicsok éneke Dávidtól. Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak! Mint a drága olaj a fejen, amely aláfolylík a szakállon, az Áron szakállán, lefolylík köntöse prémjére, mint a Hermon harmata, amely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr, és életet örökké!” (Zsolt 133)

Vizsgáljuk meg közösségi életünket a felidézett zsoltár kijelentéseinek fényében! Így gondolunk-e a testvérekkel együtt töltött alkalmakra? Tapasztaljuk-e az Úr áldását a közösségi életünkben?

A grádicsok énekeit Izráel népe évenként háromszor, a zarándokünnepeken énekelte Jeruzsálem lépcsőin haladva. Érdeemes elgondolkozunk azon, hogy milyen üzeneteket ismételtetett Isten a néppel nagy tömegben is ezeken az alkalmakon. Vajon ez a zsoltár számunkra is tartalmaz fontos útmutatást a közösségi életünkre nézve?

Életének mely időszakában élt Dávid ilyen közösségi életet? „Elment azért onnan Dávid, és elfutott Adullám barlangjába. És mikor meghallották testvérei és atyjának egész háza, odamentek hozzá. És hozzá gyűltek mindazok, akik nyomorúságban voltak, és mindazok, akiknek hitelezőik voltak, és minden elkeseredett ember, ő pedig vezérük lett azoknak, és mintegy négyszázan voltak övele.” (1Sám 22,1–2)

Hogyan lehetett négyszáz ilyen ember együttléte a rendkívüli nehézségekben és folyamatos életveszély közepette „jó és gyönyörűség”? A megkeseredett, nyomorúságban és anyagi nehézségben lévő emberek közösségének hogyan tudott az Úr áldást küldeni? Miként jelképezte a főpap felkenésére használt

szent olaj azt munkát, amelyet Isten el tudott végezni értük?

„Ott, Adullám barlangjában békében és szeretetben volt együtt az egész család. Dávid hárfázott, és ők vele énekelték: »Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak.« (Zsolt 133,1) A múltban testvérei megvetésének keserűségét érezte, de most örömmel töltötte el a békés egyetértés... Kis birodalom volt ez, amelyben azonban rend és fegyelem uralkodott.” (Patriárkák és próféták, 658/1–2.)

Vajon mi eredményezett ennyi ember között „békés egyetértést”, „rendet és fegyelmet”? Dávid parancsolta meg, vagy Isten munkálta ki az emberekben az egymás iránti tiszteletet és szeretetet? Isten különleges munkát végzett Dávid testvéreiben is. Gondoljunk Eliáb szavaira, melyeket 1Sám 17,28-ban olvashatunk, milyen ellenséges lelkületről tett bizonyosságot. Csodálhatjuk, hogy mekkora változás ment végbe bennük is erre az időszakra! Jól ismert a Biblia kijelentései alapján, hogy az olaj a Szentlélek munkáját szimbolizálja (Zak 4,3–6). A Dáviddal kényszerűségből együtt lakó emberek is csak a Szentlélek munkája nyomán váltak ilyen közösséggé.

A felidézett történet kapcsán gondolkozunk azon, miként juthatunk olyan egységre, amilyen Dávid közösségében kialakult? Vajon mire akar tanítani minket Isten a testvéri kapcsolatainkon keresztül? Milyen igazságokat szeretne velünk megértetni és gyakoroltatni?

Jézus így foglalta össze a Szentlélek munkáját: „Jobb nektek, hogy én elmenjek, mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló, ha pedig elmegyek, elküldöm hozzátok. És amikor eljön, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.” (Jn 16,7–8)

Milyen feddéseket kapunk a testvéri kapcsolatainkban? Miként szeretne a Szentlélek bennünket is az igazságra vezetni?

„Különböző a jellemünk, természetünk, ezért nem szabad ítélkeznünk egymás felett. Ha úgy érzed, hogy megbántottak, menj el egyenesen a helytelenül cselekvőhöz, és szólj így: El akarok távolítani mindent, ami elválaszt bennünket. Imádkozz vele, mondván: „Úr Jézus, tégy egyé bennünket veled! Részesesívd akarunk lenni szenvedésednek és szeretetednek. Fáradozni akarunk egymás üdvösségéért. Azt szeretnénk, hogy a te gyengédséged és szánakozásod töltse be szívünket, hogy leomoljon minden korlát...”

Mások bírálata és elmarasztalása helyett szólj inkább ilyenképpen: »Törekednem kell a saját üdvösségemre. Ha Ővele, aki üdvözíteni akar, együtt munkálkodom, akkor nagyon kell figyelnem magamat. El kell távolítanom minden bűnt az életemből. Le kell győznöm minden hibámat. Krisztusban új teremtéssé kell lennem. Akkor a bűn ellen küzdök gyengítése helyett bátorító szavakkal tudom majd erősíteni őket.«

Nagyon közömbösek vagyunk egymással szemben. Túl gyakran elfeledkezünk arról, hogy munkatársainknak erősítésre és bátorításra volna szükségük. Biztosítsd őket érdek-

lődésről és együttérzéséről! Segíts nekik imáiddal, és mondd is meg nekik, hogy imádkozol értük!” (A nagy orvos lábnyomán, Kapcsolataink c. fej.)

„Az Úr felszólít bennünket: kövessük szánakozó gyengédségét, szeretetét, hogy leomoljon az embert embertől elválasztó minden korlát. Álljunk az örökkévaló igazság talapzatára, és kérjük Istent, hogy töltse be szívünket a Krisztus szívében lakozó szeretettel.” (Igehirdetések és beszédek II., Felhívás az egységre c. fej.)

Nagy szükségünk van a Szentlélek átalakító hatalmára. Imádkozzunk a munkálkodásáért! Hatalmas ígéretet kaptunk, hogy Őáltala „kitöltetik Isten szerelme a szívünkbe” (Rm 5,5). Csak ezáltal rendeződhetnek testvéri kapcsolataink. Imádkozzunk azért, hogy a Szentlélek bennünk elvégzett munkája nyomán „békés egyetértés” jellemezze közösségi életünket!

(Összeállította: Ottóné Bartalos Zsuzsa)

(Sok hasznos gyakorlati tanácsot olvashatunk a témával kapcsolatban A nagy orvos lábnyomán Kapcsolataink című fejezetében.)

DECEMBER 3., SZERDA

## **Megújulásunk egyik pillére: hogyan éledhet újjá bennünk a „missziós lelkület”?**

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket...” (Mt 28,19)

A tanítványokban milyen akadályok gátolták a missziós lelkületet, és hogyan segítette őket Krisztus ennek megértésében?

„Amikor pedig ezt látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondták: Uram, akarod-e,

hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett? De Jézus megfordulván, megdorgálta őket: Nem tudjátok, minémű lélek van bennetek, mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.” (Lk 9,54–56)

„Nem része Krisztus küldetésének, hogy arra kényszerítse az embereket: fogadják el Őt. Sátán és az általa indított emberek akarják kényszeríteni a lelkiismeretet. A gonosz angyalokkal szövetséges emberek az igazságért érzett buzgalom álruhájában zúdítanak szenvedést embertársaikra, hogy saját vallási felfogásukra térítsék őket. Krisztus azonban mindig kegyel-

mes, mindig szeretetének bemutatásával akar győzni. Nem tűrhet meg vetélytársat a lélekben, nem fogadhat el részleges szolgálatot. Csak önkéntes szolgálatot kíván, hogy a szív önként, a szeretet kényszerének engedjen. Nincs egyértelműbb bizonyítéka annak, hogy Sátán lelkülete tölt be minket, mint ha készek vagyunk megsebezni és elpusztítani mindazokat, akik nem értékelik a munkánkat, vagy az elgondolásainkkal ellentétesen cselekszenek. Minden emberi lény testileg, lelkileg, szellemileg Isten tulajdona. Krisztus mindenkinek a megmentéséért meghalt. Semmi sem bánthatja jobban Istent, mint ha emberek vallási vakbuzgóságból olyanoknak okoznak szenvedést, akiket az Üdvözítő a vérén váltott meg.” (Jézus élete, 488. o.)

**„Mester, idehoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van. És ahol csak előfogja, szagattja őt... Mondtam hát a tanítványaidnak, hogy őrizzék ki azt, de nem tudták.”** (Mk 9,17–18)

„A kilenc tanítvány még mindig a kudarc keserű tényén töprengett, s amikor Jézus ismét egyedül maradt velük, megkérdezték: „Mi miért nem űzhettük ki azt?” (Mk 9,28) Jézus így felelt: »A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen.« **Hitetlenségük**, mely kizárta őket a Krisztussal való teljesebb közösségből, valamint **felületességük**, amellyel a rájuk bízott szent munkát tekintették, okozta vereségüket a sötétség erőivel vívott küzdelemben. Krisztusnak a saját halálára mutató szavai **szomorúságot, kételyt** ébresztettek bennük. A Jézust a hegyre kísérő három tanítvány kiválasztása felkeltette a többi kilenc **irigységét**. Ahelyett, hogy imádkozással, Jézus szavain elmélkedve erősítették volna hitüket, inkább **csüggedésükkel, személyes sérelmeikkel** foglalkoztak. A sötétségnek

ebben az állapotában vállalták a küzdelmet Sátánnal.” (Jézus élete, 431. o.)

Mit szemlélhettek Jézusban a tanítványok, amit befogadva végül átformálta lelküket, és meghozta a maga gyümölcsét későbbi munkájukban?

„Krisztus nem ismert el semmilyen nemzeti-ségi, rangbeli vagy vallási különbséget. Az írástudók és a farizeusok helyhez és néphez akarták kötni a menny ajándékait, és ki akarták zárni az áldásokból Isten földi családjának többi tagját. Krisztus pedig azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat, s megmutassa: kegyelmének és szeretetének ajándékait szabadon élvezheti mindenki, akárcsak a levegőt, a világosságot vagy a földet felüdítő záporosót. Krisztus élete olyan vallást alapított, amelyben nincsenek kasztok; olyan vallást, mely testvéri közösségbe von zsidót és pogányt, szabad embert és rabszolgát. **Isten előtt nincs különbség.** Semmilyen diplomáciai meggondolás nem befolyásolta cselekedeteit. **Nem tett különbséget szomszéd és idegen, barát és ellenség között. Az élet vizére szomjúhozó lelkület volt az, ami megindította szívét. Jézus nem mellőzött egyetlen embert sem, minden emberben értéket látott.** Gyógyítását mindenkinek felkínálta. **Bármilyen embercsoporttal találkozott, az időhöz és a körülményekhez szabott oktatást adott.** Ha látta, hogy valaki semmibe veszi vagy bántalmazza embertársát, még jobban tudatosult benne, hogy az embernek milyen hatalmas szüksége van az Ő isten-emberi megértésére. **Reményt akart ébreszteni a legdurvábbak, a legkevésebbé ígértesek szívében is** – arra biztatta őket, hogy ők is feddhetetlenné és ártatlanná válhatnak, olyan jellemre téve szert, amely Isten gyermekeiként hirdetné őket.

Sokszor találkozott Sátán foglyaiként vergődő emberekkel, akiknek nem volt erejük kitörni e csapdából. Ezekhez a csüggedt, beteg,

megkísértett, elbukott emberekhez **Jézus a legnagyobb tapintattal és részvétellel szólt; azt mondta, amire szükségük volt, és amit megértettek.** Mások éppen közelharcot vívtak a lelkek ellenségével. **Kitartásra bátorította** és arról biztosította őket, hogy győzni fognak, mert Isten angyalai mellettük állnak, és győzelemhez segítik az Úr gyermekeit.

Jézus nagyra becsült vendégként ült a vámszedők asztalánál, **megértő magatartásával és közvetlen kedvességével bizonyítva, hogy elismeri emberi méltóságukat.**

Az emberek vágytak arra, hogy méltók legyenek bizalmára. Áldást és életet adó erővel hullottak szavai szomjas szívükbe. Új érzések ébredtek bennük, és a társadalom e kitaszított tagjai előtt kitarult egy új élet lehetősége. **Bár Jézus zsidó volt, tartózkodás nélkül vegyült a samáriaiak közé (...),** elfogadta e lenézett emberek vendégszeretetét. Betért otthonukba éjszakai szállásra, leült asztalukhoz, evett a kezükkel készített ételekből, tanított utcáikon,

a legszívélyesebben és legudvariasabban kezelte őket. Amíg szívüket az emberi együttérzés szálaival magához kötötte, isteni kegyelemmel felkínálta nekik az üdvösséget, amit a zsidók elutasítottak.” (A nagy Orvos lábnyomán, 25–26. o.)

„Jézus figyelt a szenvedőkre, és minden betegnek enyhülést hozott. Kedves szavai nyugtató balzsamként hatottak. (...) A feltűnést kerülve munkálkodott az emberekért kora gyermekéveiktől fogva. Ezért amikor nyilvános szolgálata elkezdődött, sokan örömmel hallgatták.” (Jézus élete, 92. o.)

„Miközben Jézus vázolta tanítványai számára a Szentlélek feladatát, igyekezett betölteni őket azzal az örömmel és reménységgel, amely az ő szívében élt. Örült a bőséges segítségnek, amellyel elláthatta egyházát.” (Jézus élete, 671. o.)

(Összeállította: Molnár Jutka)

DECEMBER 4., CSÜTÖRTÖK

## Miért életbevágóan fontos felismernünk a hamis tanításokat, és hogyan védekezzünk ellenük?

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött ki a világba.” (1Jn 4,1)

„Mindent megvizsgáljatok, ami jó, azt megtartsátok. Mindentől, ami gonosznak látszik, őrizzétek.” (1Thess 5,21–22)

„Isten azért adta nekünk Igéjét, hogy megismerjük tanításait. Azt akarja, hogy mi magunk keressük, mit kíván tőlünk. Amikor a törvénytudó ezzel a kéréssel fordult Jézushoz: »Mit

cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?» – a Megváltó a Szentírásra hivatkozva ezt mondta: »A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?« A tudatlanság nem mentség, nem menti fel az Isten törvényének áthágásáért járó büntetés alól sem az ifjút, sem az időset, hiszen kezükben van a törvény elveinek és kívánalmainak hiteles ismertetése. Nem elég a jó szándék. Nem elég azt tenni, amit az ember helyesnek vél, vagy a lelkész helyesnek mond. Üdvösségünk forog kockán. Minden embernek személyesen kell kutatnia a Szentírást. Bármilyen erős is a meggyőződése, bármennyire bízik abban, hogy a lelkész tudja, mi az igazság, nem építhet rá. Van egy térképe, amelyen fel van tüntetve a hazafelé vezető út minden jelzése. Nem kell találgatnia.

Minden értelmes lény első és legfontosabb kötelessége, hogy megtudja a Szentírásból, mi

az igazság. Az igazságot ismerve pedig a világosságban kell járnia, és mindenkit példája követésére kell biztatnia. Nap mint nap szorgalmasan kutassuk a Bibliát, minden gondolatot mérlegelve, ígét igével összevetve. Isten segítségével nekünk kell kialakítanunk nézeteinket, mint ahogy az életünkért is saját magunk vagyunk felelősek Isten előtt.

Amikor a Szentírást kutatjuk, összpontosítunk rá minden figyelmünket, és igyekezzünk megérteni, amennyire Isten mélységes dolgait halandó ember felfoghatja. De ne felejtjük el, hogy az igazi tanulót a gyermek formálhatósága és alázatossága jellemzi! A szentírási problémákat nem lehet a filozofikus problémák esetében alkalmazott módszerekkel megoldani. A Biblia kutatásához nem szabad azzal a magabiztossággal fogni, ahogy sokan a tudományos kérdéseket vizsgálják – hanem imádkozva, Istenre támaszkodva, akarátának megismerésére igazán vágyakozva. Alázatos és tanulékony lelkülettel kell a nagy VAGYOK-tól tanulnunk, nehogy a gonosz angyalok elhomályosítsák értelmünket, és szívünket keménnyé, érzéketlenné tegyék az igazság iránt. (...) A bibliai igazságok megértése nem annyira az értelmi képességen múlik, hanem inkább a céltudatosságon és az igaz élet utáni vágy őszinteségén.

A világtörténelem legünnepélyesebb időszakában élünk. Tömegek sorsa dől el nemsokára. Saját jövőnk és mások üdvössége múlik azon, hogyan élünk most. Szükségünk van Isten Lelkének vezetésére. Krisztus minden követőjének komolyan meg kell kérdeznie: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

Meg kell alázni magunkat bűjtben és imában az Úr előtt, és sokat kell elmélkednünk Isten Igéjén, különösen az ítélet jelenetein. Mély és élő tapasztalatokat kell szereznünk Istennel. Egy pillanatot sem vesztegethetünk el, hiszen létfontosságú dolgok történnek körülöttünk. A Sátán által megigézett területen élünk. Isten őrállói, ne aludjatok! Az ellenség

résen áll, hogy ha tétlenkedtek és elszunnyadtok, lecsapjon rátok, és zsákmányul ejtsen benneteket.” (*A nagy küzdelem*, A Szentírás védőbástya c. fej.)

„Gyorsan közeledik az idő, amikor nagy lesz a bizonytalanság és a zűrzavar. Sátán angyalruhába öltözik, hogy ha lehetséges, tévedésbe ejtse még a választottakat is. Sok »isten« lesz majd és sok úr. Fújni fog a tanításnak mindenféle szele.” (*Bizonyságtételek V.*)

„Isten felrázza majd népét; ha más eszköz nem használ, akkor eretnokség keletkezik közöttük, amely megrostálja őket, és a polyvát különválasztja a búzától. Az Úr felszólít mindenkit, aki Igéjét hiszi, hogy ébredjen fel szendergéséből. Értékes, időszerű világosság jelent meg: a bibliai igazság, amely az elkövetkezendő veszélyeket tárja fel. Ez a világosság serkentsen bennünket, hogy szorgalmasan kutassuk az Írást és alapos vizsgálat tárgyává tegyük helyzetünket.” (*Az evangélium szolgálói*)

„»Vissza a tanításhoz és a kinyilatkoztatáshoz! Aki nem ezt mondja, annak nincs hajnala.« (Ésa 8,20) Isten népének a Szentírásnál kell védelmet keresnie a hamis tanítók befolyása és a sötétség lelkeinek megtévesztő hatalma ellen. Sátán minden úton-módon igyekszik az embert elzárni a Biblia kínálta ismerettől, mert a Szentírás világos kijelentései leleplezik az ősellenség csalásait. Minden alkalommal, amikor Isten műve új életre kel, a gonoszság fejedelmének munkája is megélénkül. Most összeszedi minden erejét a Krisztus és követői elleni végső küzdelemhez. Nemsokára szemtanúi lehetünk utolsó nagy csalásának. Az antikrisztus szemünk láttára viszi véghez bámulatos tetteit. A hamisítvány annyira fog hasonlítani az igazságra, hogy csak a Szentírás által lehet különbséget tenni közöttük. Minden kijelentést és minden csodát a Biblia bizonyságtételével kell ellenőrizni.

Isten dicsősége elválaszthatatlan igazságától. Nem lehet Bibliával a kézben hamis nézetekkel dicsőséget adni Istennek. Sokan állítják, hogy nem számít, mit hiszünk, csak élünk becsületesen! Azonban az életet a hit alakítja. Ha a világosság és az igazság hozzáférhető számunkra, de nem igyekszünk meglátni és meghallani, tulajdonképpen elutasítjuk, és a sötétséget választjuk. Csak azok tudják megdicsőíteni Istent, akiknek helyes fogalmaik vannak jelleméről, kormányzatáról, szándékairól, és azokkal összhangban cselekszenek. Azok foglalkoznak az utolsó nagy küzdelemben végig kitartani, akik felvértezték értelmüket a Biblia igazságaival. Egyszer mindenki felteszi majd magának a súlyos kérdést: Istennek engedelmeskedjem-e, vagy embereknek? A döntő óra már a küszöbön van.” (A nagy küzdelem, A Szentírás védőbástya c. fejezet)

„Az igazság végül dicsőségesen diadalmaszkodni fog, s akik elfogadják az igazságot, mert Isten kijelentette azt az Ő igéjében, azok az igazsággal együtt diadalmaszkodnak majd. Akik elhanyagolják, hogy maguk kutassanak a bizonyíték után, és arra támaszkodnak, amit valaki más mond, azoknak nem lesz saját gyökerük, nem tudják majd megindokolni a bennük élő reménységet. Feltétlenül meg kell hallanunk Isten parancsát: »Menjetek előre!« Széles mezők várnak felkutatásra. Olyan bányákat kell még felfedeznünk, melyekben az igazság drága ékkövei rejlenek. Senki ne zárja le ezeket a bányákat, senki ne hagyjon fel az igazság utáni kutatással, attól tartva, hogy talán valamilyen már elfogadott elképzelést vagy vélekedést lesz kénytelen elvetni.” (Kiben bízhatunk? – Az 1888-as anyagok)

(Összeállította: Buda Júlia)

DECEMBER 5., PÉNTEK

## Hogyan ismerhetjük fel Sátán csalásait, a hamis csodákat?

„Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhíttetnek... De aki mindvégig állhatatos marad, az üdvözülni fog.” (Mt 24,11–13)

„Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá.” (2Kor 11,14–15)

„»A sárkány haragra lobbant az asszony ellen, és harcba szállt maradék gyermekeivel, akik megtartják Isten parancsolatait, és kitartanak Jézus tanúsága mellett.« (Jel 12,17) A közeljövőben láthatjuk e szavak beteljesülését, amint a protestáns egyházak összefognak a világgal és a pápai hatalommal. Ugyanaz a lélek, amely az elmúlt korokban a pápaság híveit sarkallta, a

protestánsokat is hasonló tettekre vezeti majd azok ellen, akik hűségesekek maradnak Istenhez. Az egyház és az állam már most készül a jövőbeli összecsapásra. A protestánsok céljaikat leplezve dolgoznak, hogy a vasárnapot helyezték előtérbe, akár régen a katolikusok. A pápaság országszerte erős szervezeteket épít ki, amelyek titkos kamráiban a korábbi üldözés jelenetei ismétlődnek majd meg. Ezzel elkészül az út a hamis csodák nagyszabású bemutatására, amelyekkel Sátán, ha lehetséges volna, még a kiválasztottakat is megtévesztené.” (Bizonyosságtételek V., A közelgő válság c. fejezet)

„A sötétség fejedelme, aki oly régóta használja lánghelmét a csalásra, kísértéseivel ügyesen alkalmazkodik minden emberhez és minden körülményhez. (...) A spiritualizmus\*

\* Korábbi fordításokban: „spiritizmus”. Azonban ezeken a helyeken az eredeti szövegben a „spiritualizmus” szó szerepel, ami jobban kifejezi a természetfeletti sátáni erők kereszténységben megjelenő formáját.

jelenlegi formája korántsem megengedhetőbb, mint a régebbi. Sőt, a mostani még veszélyesebb, mert ravaszabban vezet félre. Korábban elvetette Krisztust és a Bibliát, most pedig azt vallja, hogy el kell fogadni mindkettőt. A Bibliát azonban a meg nem újult szív tetszése szerint értelmezik, hogy létfontosságú igazságait hatástalanítsák. Azt hirdetik, hogy a szeretet Isten legfontosabb tulajdonsága, de azt pusztán szentimentalizmussá silányítják, kevés különbséget téve jó és rossz között. Isten igazságosságát, azt, hogy Ő elítéli a bűnt, szent törvényének követelményeit mind elrejtik a szemek elől. Az embereket arra tanítják, hogy a Tízparancsolatot holt írásnak tartsák. A kellemes, elbűvölő mesék foglyul ejtik az érzéseket, és az embereket arra vezetik, hogy ne fogadják el a hit alapjaként a Bibliát. Krisztust ugyanúgy tagadják, mint korábban, de Sátán annyira elvakította az embereket, hogy a csalást nem veszik észre.” (A nagy küzdelem, A spiritualizmus c. fej.)

„De Istennek lesz egy népe a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát, csakis a Bibliát tartja. A tudósok nézetei, a tudomány következtetései, a többség hangja, az egyházi zsinatok hitvallásai és határozatai – amelyekből oly sok és sokféle van, mint az általuk képviselt egyházakból – külön-külön és együttvéve sem tekinthetők bizonyítéknak egyetlen hitpont mellett, sem ellene. Mielőtt bármilyen tantételt vagy előírást elfogadnánk, kérdezzük meg, mit szól róla az Úr!” (A nagy küzdelem, A Szentítés védőbástya c. fej.)

„Láttam egy trónszéket, amelyen az Atya és a Fiú ült. (...) Rendkívüli fényesség áradt ki az Atyától a Fiúra, és a Fiúról a királyiszek előtt álló népre. De csak kevesen fogadták el e nagy világosságot. Sokan ellenálltak neki, mások gondatlanok voltak, nem ügyeltek rá, így eltávozott tőlük. Néhányan azonban a legnagyobb figyelemmel kísérték, odamentek, és leborul-

tak a kicsi, imádkozó sereggel. E kis csapat minden egyes tagja elnyerte a világosságot, rendkívüli öröm töltötte el őket, arcuk sugárzott Isten dicsőségétől. (...) Egyetlen fénysugarat sem láttam, amely Jézusról a gondtalan csapatra áradt volna, amikor helyéről felemelkedett. A legteljesebb sötétségben voltak. Azok, akik Jézussal együtt felemelkedtek, szemüket állandóan Őrá irányították, és Megváltónk egy kis darabig vezette őket. Majd fölemelte jobbát, és hallottuk kedves szavát: »Várjatok itt, Atyámhoz megyek, hogy átvegyem az országot; tartsátok tisztán ruháitokat, míg visszatérek a menyegzőről, s magamhoz veszek beneteket.« Ezután tüzes kerekű, angyalokkal körülvett felhőszekek jöttek arra a helyre, ahol Jézus volt. Beszállt a kocsiba, és a szentek szentjébe vitetett, ahol az Atya várta. Ekkor láttam Jézust, a nagy Főpapot az Atya előtt állni. Azok, akik Jézussal együtt fölemelkedtek, hitben a szentek szentjébe követték Őt, és így imádkoztak: »Atyánk, add nekünk Lelkedet!« Jézus pedig kiárasztotta rájuk a Szentlelket. **Jézus leheletében világosság, hatalom, szeretet, öröm és békesség volt.** Most a másik csapat felé fordultam, amely a trón előtt volt leborulva – még mindig nem tudták, hogy Jézus elhagyta őket. Úgy látszott, mintha Sátán lett volna a királyiszek mellett, és megkísérelte Isten művét irányítani. Láttam, amint ezek az emberek feltekintettek a trónhoz, és így imádkoztak: »Atyám, add nekünk leelkedet!« **Sátán rájuk árasztotta szentségtelen befolyását, leheletében sok világosság és erő volt, de hiányzott belőle a mindent megédesítő szeretet, az öröm és a békesség.** Sátán célja az volt, hogy tévelygésben tartsa és megcsalja Isten gyermekeit.” (Tapasztalatok és látomások, A 2300 nap vége c. fej.)

Talán a gyermekekért és a fiatalokért aggódunk leginkább, mert ők vannak legjobban kitéve Sátán megtévesztésének. Álljon itt egy reményteljes idézet rájuk nézve is:

„A fiatalok elvei olyan szilárdak lehetnek, hogy az ördög legerősebb csalásai sem csalogatják el őket kötelezettségüktől. Sámuel gyermek volt még, amikor a legrombolóbb légkör vette körül. Olyasmiket látott és hallott, amik szenvedést okoztak neki, bánattal töltötték el lelkét. Hiszen Éli fiait, bár szent hivatásban szolgáltak, Sátán uralta. Éli két fia megrontotta a levegőt maga körül. A bűn és gonoszság naponta megbabonázott embereket, Sámuel

mégis szeplőtlen maradt. Semmi sem szennyezte be jellemét. Semmilyen közösséget nem érzett a bűnökkel, a legkevésbé sem gyönyörködött ezekben. Sámuel szerette Istent, olyan közeli kapcsolatban tartotta meg lelkét a mennnyel, hogy az Úr őhozzá küldött angyalt Éli fiainak egész Izráelt megrontó bűnével kapcsolatban.” (*Bizonyságtételek* III., A világ állapota c. fejezet)

(Összeállította: Farkas Ádám)

DECEMBER 6., SZOMBAT

## Mit jelent az, hogy egyedül kell megállnunk Jézus visszajövele előtt?

„S Noé, Dániel és Jób benne volna: élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt, ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanák meg.” (Ezék 14,20)

„Az örök életért folyó küzdelemben nem támaszkodhatunk egymásra. Az élet kenyerét egyenként kell magunkhoz vennünk. Egyénileg részesülnünk kell belőle, hogy átformáló ereje által lelkünk, testünk és egész lényünk megelevenedjék, megerősödjék. Így formálódik, alakul ki bennünk Jézus Krisztus lelkülete és jelleme. Isten legyen az első, az utolsó és legfőbb mindenben.” (*Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 385. o.)

„Az egyetlen mód, ahogyan az emberek képesek szilárdan megállni a küzdelemben, a Krisztusban való gyökerezés és megalapozottság.” (*Az utolsó napok eseményei*, 151. o.)

„Ha szeretnénk, hogy Isten felhasználjon bennünket, akkor egyéni, személyes hitre, személyes lelki életre van szükségünk. Csak azok vannak most biztonságban, akik teljesen

Istenben bíznak. Nem szabad követnünk semmilyen emberi példát, és nem támaszkodhatunk emberi segítségre sem.” (*Bizonyságtételek* V., 189. o.)

„Sem fiataloknak, sem időseknek nem lehet okuk arra, hogy másokra bizzák az életüket. Az angyal ezt mondta: »Átkozott az a férfi, aki emberben bíz, és testbe helyezi erejét.« A keresztény életben, a keresztény hadviselésben nemes önállóságra van szükség. Férfiak, nők, fiatalok! Isten erkölcsi bátorságot, töretlen céltudatosságot, határozottságot, lelkierőt, kitartást, önálló gondolkodást vár el tőletek, mely nem egyszerűen átveszi a mások állításait, hanem maga néz utána, mielőtt elfogadna vagy elvetne valamit; szemügyre veszi, mérlegeli a bizonyítékokat, és imában az Úr elé viszi azokat. »Ha valakinek közöletetek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik neki.«” (*Bizonyságtételek* II., 130. o.)

„Isten minden gyermekének tudnia kell, mi az igazság. Fel kell készülnünk, hogy szelídséggel és félelemmel adjunk számat reménységünkről – nem gőgös, dicsekvő, önelégült módon, hanem Krisztus szellemében. Közeledik az idő, amikor egyénileg, egyedül kell számat adnunk hitünkről. Szaporodnak a vallási tévelygések, és sátáni erővel fonják körül az

embereket. Nincs a Bibliának talán egyetlen hittétele sem, amelyet ne tagadnának.” (*Evangelizálás*, 69. o.)

„A világosságból, melyet Istentől kaptam, tudom, hogy el fognak választani, szét fognak szórni sokunkat. Akkor egyedül kell helytállnotok. Nem tudtok majd érintkezni senkivel, vezetőkkal sem, hogy tőlük gyűjthetnétek erőt. Istenetekkel az oldalatokon kell kitartanotok, tudva, hogy Ő mellettetek áll.” (*Kiben bízhatunk?*, 565. o.)

„Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izraelért engesztelést végez, az egész nép bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy »ki ne irtassék az ő népe közül«. Aki pedig azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, most, e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt. Tartunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot! A léhaságból és felszínességből, amit oly sok állítólagos keresztény megenged magának, ki kell gyógyulni. Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. **A felkészülés munkája személyes munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni.** Az egyik ember tisztasága és oda-szentelődése nem ellensúlyozza e tulajdonságok hiányát a másikban.” (*A nagy küzdelem*, A vizsgálati ítélet c. fej.)

„Jézus azt akarja, hogy megbízható munkása legyen az Ő nevét viselő minden ember. Feltétlenül szükséges, hogy mindenki, egyenként, a sziklára, Jézus Krisztusra építsen. Olyan vihar van kitörőben, amely megrengeti és a legvégsőig próbára teszi mindenek lelki alapját.” (*Bizonyságtételek V.*, 129. o.)

„Nemsokára itt van a nyomorúságos idő, amilyen nem volt még. Mindedig nélkülözött

tapasztalatokra van szükségünk, amelyek megszerzésére sokan túlságosan lusták. Sokszor a várható bajt nagyobbban látjuk, mint amilyen a valóságban. De nem így van ez az előttünk álló veszéllyel. A legéletszerűbb ábrázolás sem tükrözi vissza, milyen súlyos lesz a megpróbáltatás. **A próbában mindenkinek egyedül kell Isten előtt megállnia.** »Ha Noé, Dániel és Jób az országban volna, élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt, ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanak meg.« (Ezék 14,20)” (*A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. fej.)

„Jézus kezét kivéve minden más kezét el kell engednünk. A barátok hitszegőknek bizonyulnak és elárulnak bennünket. De a sötétség és veszély közepette tegyük kezünket Krisztus kezébe!” (*Az utolsó napok eseményei*, 150. o.)

„Amikor a harmadik angyal üzenetének hirdetése lezárul, Isten visszavonja kegyelmét a Föld törvényszegő lakóitól. Isten népe ekkorra befejezi munkáját. **Az Úr rájuk árasztotta a késői esőt, elküldte nekik a felüldülést, és ők felkészültek a próbákra.**” (*A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. fej.)

„Mózes éneke és a Bárányé – a szabadulás éneke. Ezt az éneket csak a száznegyvennégyezer tudja megtanulni, mert ez tapasztalatuk éneke – olyan tapasztalaté, amilyen senki másnak soha nem volt. (Jel 15,2–3) »Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy.« Krisztus a földről, az élők közül ragadta el őket, és ők Istennek és a Báránynak zsengei. »Szájukban nem találtatott álnokság, mert feddhetetlenek Isten előtt.« (Jel 14,1–5) »Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból.« Olyan nyomorúságot viseltek el, amilyen nem volt, amióta nép kezdett lenni. **Kiállták Jákób éjszakájának gyötrelmeit, és közbenjáró nélkül álltak meg az utolsó csapások idején.** De megszabadultak, mert »megmosták ruháikat és meg-

fehérítették ruháikat a Bárány vérében. Ezért vannak Isten királyi széke előtt, és szolgálnak néki éjjel és nappal az Ő templomában, és aki a királyi széken ül, kiterjeszti sátorát felettük. Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi

hőség, mert a Bárány, aki a királyi székek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket, és eltöröl Isten a szemeikről minden könnyet.« (Jel 7,14–17)” (*A nagy küzdelem*, Isten népe megszabadul c. fej.)

(Összeállította: Vigh Ágnes)

---